

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 kwietnia 2025 r.
sprawy **K. K.**
skazanego za czyn z art. 183 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 416/23,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt XVI K 229/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt XVI K 229/22, uznano m.in. K. K. za winnego czynu z art. 183 § 1 k.k. i art. 164 § 1 w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. i art. 165 § 1 pkt 5 k.k. i art. 171 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k., za

który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 286 § 1 k.k., za który także wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto zasądzone od oskarżonego nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w kwocie 30.000 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 416/13, zaskarżony wyrok utrzymano wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w części na korzyść skazanego (odnośnie do utrzymania wyroku w mocy) i zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez:

„a) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i zasady domniemania niewinności poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a tym samym oparcie treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym, nierzetelnej ocenie oraz odmówienie waloru wiarygodności bez należytego i przekonywającego uzasadnienia wyjaśnieniom oskarżonego oraz świadka A. G. przy jednoczesnym daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. K. 1 w zakresie jego rzekomego współdziałania w procederze przestępczym z K. K. a przez to dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony K. K. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu,

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i

całościowa wykładnia materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności wyjaśnień oskarżonego K. K. oraz istniejące wątpliwości i rozbieżności prowadzą do wniosku, iż brak jest przekonujących dowodów, świadczących o tym, że oskarżony K. K. jest winny zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Katowice-Zachód w Katowicach wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Pierwszy zarzut kasacji, opisany jako obraza przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny, nie mając w istocie charakteru kasacyjnego. Poprzez wskazany zarzut obrońca zakwestionował ocenę dowodów, podczas gdy Sąd Apelacyjny nie prowadził własnego postępowania dowodowego w tej sprawie. W treści uzasadnienia Sąd odwoławczy wyczerpująco i przekonująco wskazał powody, dla których oddalił apelację, odnosząc się do kontestowanej przez obronę oceny zeznań świadka A. G. oraz waloru dowodowego wyjaśnień współoskarżonych. Wskazał jednocześnie powody, dla których podziela ocenę przedstawioną przez Sąd I instancji, odniósł się do zarzutów apelacji, a w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i jego oceny nie dostrzegł błędów w zakresie art. 7 k.p.k., choć zauważył nieścisłości w wyjaśnieniach K. K. Wskazany

zarzut kasacyjny stanowi powielenie zarzutu apelacji i wbrew procedurze karnej zmierza w istocie do wywołania trzeciej instancji sądowej.

Również drugi zarzut kasacyjny, sformułowany jako błąd w ustaleniach faktycznych, ma charakter niekasacyjny, mimo, że w końcowym fragmencie uzasadnienia kasacji skarżący uzasadnił pośredni charakter tego zarzutu. Co więcej zarzut ten stanowi odwzorowanie zarzutu apelacyjnego. Tymczasem Sąd II instancji nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a do zarzutu apelacyjnego dotyczącego ustalonego w sprawie stanu faktycznego odniósł się rzetelnie. obrońca przedstawia odmienne wnioski wynikające jego zdaniem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polemizując ze stanowiskiem Sądów obu instancji, co nie jest wystarczające do podważenia prawomocnego wyroku skazującego.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]